

O TOT O RES

Diuenge XIII © Mots per a la família - Jordi Castellet

Hi havia un faroner, que es cuidava d'un far dalt d'unes roques, a la costa més perillosa d'un país no gaire llunyà. Li varen encarregar de guardar aquell far durant aquell mes d'hivern en el que entraven i li varen deixar l'oli suficient per a un mes de combustió. El faroner l'havia d'administrar per tal que el far estigués encès cada nit i no s'haguessin de lamentar víctimes. Un dia, una dona va anar fins al far per a demanar a l'encarregat que li donés una quantitat d'oli, per a poder fer anar la calefacció de casa seva. Així els seus fills podrien estar més calentons, a casa. Després va anar-hi un pagès i li va dir al faroner que havia de menester una mica d'aquell oli tan bo perquè el seu fill pogués estudiar a casa. Un tercer es va acostar al far i li va demanar oli per a poder-ne posar al motor de la llanxa. Totes eren peticions molt clares, puntuals i raonables, per això va mirar d'atendre-les totes. Què va passar? Doncs que, abans que el mes s'escolés, es va acabar l'oli; ni més ni menys que enmig d'una nit, fosca i tancada. Sense la llum orientadora del far, tres vaixells, tres, varen embarrancar a les platges d'aquell poble i hi va haver més

de cent morts. Quan li varen anar a demanar explicacions al faroner, digué que havia hagut de subvenir a les mancances d'aquells veïns. Però els seus superiors li etzibar: «vostè només s'havia de fer responsable d'una sola tasca: mantenir encès el llum. La resta era secundari!

La temptació és l'elecció entre el bé i el mal. Els deixebles han d'escollir entre dues bones opcions (Lc 9,51-62). En aquests casos, com en l'evangeli del camí cap a Jerusalem, el bé es converteix fàcilment en enemic del que és millor. En efecte, es presenta una seqüència de quatre incidents i trobades amb Jesús de persones que podrien haver-se convertit en seguidors seus, però que no ho van ser a causa de diverses preocupacions, legítimes, bones i justificables. Les coses millors sovint són sovint enemigues de les que són senzillament bones. Amb tot, aquella gent va perdre l'oportunitat de seguir Jesucrist en la seva vida.

El primer incident és la trobada entre els missatgers de Jesús i els samaritans. Es dona una tensió entre el seguiment de Crist i el patriotisme. Els samaritans no en volen saber res perquè Jesús s'adreça a Jerusalem i ja se sap que els jueus i els samaritans eren enemics acèrrims. Els veïns d'aquell poble, segurament, havien sentit a parlar sobre Jesús i hi estaven interessants. Però tan bon punt van saber que Jesús i els seus deixebles eren jueus i es dirigien a Jerusalem, la seva admiració es va

convertir en oposició. El patriotisme i la devoció a la causa nacional és, per descomptat, una bona cosa. Però quan aquest es converteix en una obsessió, a través del qual es veu tota la realitat, incloent-hi l'espiritual i l'eterna, aleshores, ens estem equivocant.

El segon incident parla d'un home que diu a

Jesús: «^{57b}Et seguiré arreu on vagis. ⁵⁸Jesús li respongué: - Les guineus tenen caus i els ocells nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap» Per què ho diu, això, Jesús? Probablement perquè es va adonar que es tractava d'algú que valorava la independència i la seguretat financeres. És una bona cosa tenir metes més altes en el terrenys econòmic, perquè un es pugui proveir adequadament, i fins i tot per als que depenen de nosaltres. No obstant, quan aquesta actitud s'interposa en el camí del sincer servei a Déu: hi ha quelcom que no està prou ben afinat.

El tercer incident és el de l'home que volia primer a anar a enterrar el seu pare

abans de seguir Jesús. Enterrar als pares és part del tercer manament «^{Ex 20,12}estimaràs el pare i la mare». O sigui que està al davant d'algú amb uns alts principis morals, un home que guarda la llei i està molt preocupat pels seus deures. Novament, es tracta d'una molt bona virtut. No obstant això, Jesús està dient que no hem de permetre que l'observança religiosa ens immobilitzi, de tal forma que ens impedeixi de seguir Crist, sempre en moviment cap a nous territoris i nous reptes.

Finalment, hi ha l'home que vol anar a acomiadar de la seva família abans de seguir Jesús. Ell vol seguir l'exemple d'Eliseu, ^{1Re 19,16-21} per acomiadar-se de la seva família abans d'esdevenir deixeble d'Elies. Aquest té alts valors socials i familiars. Hom només pot desitjar que tots els homes fossin sensibles per no donar excessives preocupacions a la seva família.

Quatre trobades, quatre encontres, que mostren de quina manera, per seguir Crist, cal fer-ho incondicionalment i de forma total, definitiva i immediata. Completem la frase, cadascú de nosaltres: «jo segueixo Crist sempre que es compleixi aquesta condició: (i aquí hi diem la nostra)». Crist està en el primer lloc de la nostra vida. No és que ocupi tot el lloc, però sí el primer lloc, perquè no li pertoca una segona plaça. Nogensmenys, deixem que Déu sigui Déu.

